



## Arrest

nr. 271 906 van 26 april 2022  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT  
Henri Jasparlaan 128  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 13 augustus 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 november 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en sich van origine en religie te zijn.*

*Op 27 januari 2003 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. In uw eerste verzoek verklaarde u K.M.(...) te heten en vijventwintig jaar eerder in Gardez geboren te zijn. Toen u tien jaar oud was verhuisde u met uw familie naar Kabul waar u woonde tot de bombardementen van de Verenigde Staten uw familie terugdreven naar Gardez, waar uw vrouw en dochter nog steeds woonden. Omdat u geen vrijheid genoot om als sikh te leven verliet u in de zomer van 2002 Afghanistan en vroeg u na aankomst in België op 25 januari 2003 internationale bescherming aan.*

*In navolging van de Dienst Vreemdelingenzaken nam het CGVS op 17 maart 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat er aan uw voorgehouden recente verblijf in Afghanistan geen geloof kon worden gehecht. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing die u bij de Raad van State indiende, werden verworpen in het arrest nr.133.356 van 30 juni 2004.*

*Op 24 april 2008 diende u in België een eerste volgend verzoek in. In uw tweede verzoek wijzigde u uw naam naar H.B.S.(...). U verklaarde vrijwillig met behulp van een smokkelaar naar Afghanistan te zijn teruggekeerd na uw eerste verzoek. Omdat een moslimvrouw u met bedreigingen tot een relatie met haar wilde dwingen ontvluchtte u Afghanistan voor een tweede keer. Op 17 december 2007 kwam u in het Verenigd Koninkrijk aan waar u zich vluchteling verklaarde. Op 25 maart 2008 werd u in het kader van de Dublinverordening naar België overgebracht.*

*Op 22 mei 2008 nam het CGVS een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zowel uw voorgehouden verblijf in België als aan de ingeroepen asielmotieven. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

*Op 11 juli 2019 diende u voor een derde maal in België een verzoek om internationale bescherming in. In uw derde en huidig verzoek haalt u aan dat u naar Afghanistan gerepatrieerd werd in 2008. Vervolgens woonde u afwisselend in Afghanistan en India. Toen u op een dag voor zaken onderweg was van Kabul naar Gardez werd u in het district Mohammad Agha van de provincie Logar ontvoerd. Toen u ontwaakte beseftte u dat uw ontvoerders een van uw nieren verwijderd hadden. U vernam dat ze ook uw andere nier wilden verwijderen. Daarop overtuigde u een van de mannen die u vasthield om u tegen betaling te bevrijden en u naar Kabul te brengen. Vervolgens regelde u via een smokkelaar uw vliegreis naar België. Op 7 juli 2019 kwam u opnieuw in België aan.*

*Ter staving van uw derde verzoek legt u uw originele taskara, kopieën van zeven pagina's uit uw paspoort, uw originele stemkaart, een kopie van uw militair boekje, vijftien foto's van u, een verklaring van de adjunct voorzitter van de Afghaanse senaat, twee verklaringen van uw dharamsal in Kabul, twee enveloppen en een bundel medische attesten neer*

*Op 6 januari 2020 werd uw huidig verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf dat u geheugenproblemen heeft, laat u na te staven dat geheugenproblemen uw vermogen om aan de asielpcedure deel te nemen beïnvloed hebben (CGVS, p.4,5). Zo worden geheugenproblemen slechts vermeld in een attest dat een verpleger van Fedasil opstelde en in de weergave van de anamnese aangaande uw fysieke problemen. Bijgevolg legt u geen bewijswaardig attest neer over eventuele problemen die u met uw geheugen ondervindt, noch wierp u dergelijke problemen op toen u daar tijdens uw interview op de DVZ naar gevraagd werd (Vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ). Uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud kan evenmin afgeleid worden dat uw vermogen om u adequaat uit te drukken door geheugenproblemen bemoeilijkt werd. Hoewel u inderdaad op bepaalde vragen het antwoord schuldig moest blijven kon u op andere vragen ad rem en uitgebreid antwoorden en gaf u zelf aan dat u zich goed voelde tijdens het onderhoud (CGVS, p.4). Dat u dermate door geheugenproblemen bevangen werd of getraumatiseerd zou zijn, zoals uw advocaat aanhaalde, dat uw cognitieve vermogens eronder leden kan uit het verloop van het onderhoud geenszins afgeleid worden (CGVS, p.13).*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).*

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een asielzoeker die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de verzoeker sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.*

*Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.*

*Vooreerst moet er in herinnering gebracht worden dat u doorheen uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming valse verklaringen aflegde over uw identiteit en uw verblijfplaatsen. Zo kaartte u zelf in uw tweede verzoek aan dat u een valse naam opgaf in uw eerste verzoek en stelde het*

CGVS in uw eerste en tweede verzoek vast dat u uw voorgehouden verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakte (CGVS 14/4/2008, p.16; Verklaring Volgend Verzoek 18/12/2019, vraag 3). Dat u tussenin uw eerste en tweede verzoek niet in Afghanistan vertoefde gaf u ook zelf toe in uw huidig verzoek (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, 18/12/2019 vraag 14; CGVS, p.3). Hoewel er in het verleden reeds werd vastgesteld dat u het CGVS op cruciale punten van uw verzoeken trachtte te misleiden bood het CGVS u in uw huidig verzoek een nieuwe kans om uw levensloop en asielmotieven van vooraf aan uiteen te zetten. Opnieuw koos u ervoor om het CGVS het zicht op uw werkelijke identiteit, verblijfplaatsen en –omstandigheden aldaar te ontnemen.

Zo moet er besloten worden dat u opnieuw geen duidelijk zicht geeft op uw verblijfplaatsen voor uw eerste komst naar België. Zo slaagt u er niet in uw eerste verhuis van Afghanistan naar India in de tijd te situeren. Ook de daaropvolgende vraag welke president er aan de macht was toen u de eerste keer naar India verhuisde moet u onbeantwoord laten (CGVS, p.2). Zelfs het regime dat uw land bestuurde ten tijde van uw eerste vertrek kan u niet noemen (CGVS, p.2). U kan slechts vaagweg aangeven dat jullie van tijd tot tijd terugkeerden van India naar Afghanistan en dat u de laatste keer naar India trok in het jaar 2000 (CGVS, p.2). Dat u daadwerkelijk in Afghanistan onder het talibanregime geleefd zou hebben werd op basis van uw tekortschietende kennis in uw eerste verzoek evenwel niet aanvaard. Aangezien u volgens uw gewijzigde verklaringen in uw derde verzoek geboren zou zijn in 1972 en uw paspoort en uw taskara uw geboorte in het jaar 1973 situeren kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u duidelijk kan aangeven waar u verbleef in de jaren 90 en u over de kennis beschikt om uw aanspraken op een leven onder het talibanregime aannemelijk te maken (bijlage 26 quinques). Dat u hiertoe niet in staat bent noch enig bewijsstuk aandraagt over uw verblijfplaatsen en – situatie in die jaren doet andermaal besluiten dat u geen zicht wenst te bieden de werkelijke duur van uw verblijf in Afghanistan.

Uw werkelijke verblijfssituatie na uw terugkeer naar Afghanistan in 2008 tracht u eveneens te verhullen. U verklaart hierover dat u vanaf 2008 tot circa 2018 afwisselend vijf à zes maanden in Afghanistan en vijf à zes maanden in India verbleef (CGVS, p.4,3). Uw verklaringen over de maanden die u in India doorbracht kunnen evenwel geenszins overtuigen. Zo vertelt u dat u die vijf à zes maanden telkens op hotel verbleef maar kan u in eerste instantie geen enkele van die hotels bij naam noemen (CGVS, p.5). Uiteindelijk oppert u na aandringen dat u soms in Old Delhi verbleef waar het Samir hotel gelegen was. U voegt er evenwel direct aan toe dat u niet zeker bent van de naam van het hotel (CGVS, p.5). Indien u daadwerkelijk jarenlang op hotel in India woonde kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u minstens enkele van deze hotels bij naam kent. Ook over uw financiële middelen die u in staat stelden om maandenlang op hotel te verblijven kan u niet overtuigen. U vertelt dat u in India geen bronnen van inkomsten had en louter teerde op de opbrengsten van uw zaken in Afghanistan. Met uw zaken in Afghanistan maakte u soms winst en soms verlies en als u winst maakte schat u ze maandelijks tussen de 30.000 en 60.000 Afghani (CGVS, p.4,7,8). De wisselkoersen tussen de Afghani en de Euro fluctueerden de afgelopen jaren voor uw vertrek tussen ongeveer 60 tot 80 Afghani voor 1 euro, wat uw maandelijks winst laat schommelen tussen de 375 en de 1000 euro per maand. Ondanks de hogere koopkracht in India kan er niet aangenomen worden dat u vijf à zes maanden op hotel in Delhi kon verblijven louter steunend op de opbrengst van uw handel in Afghanistan. Uit de kopieën van het paspoort dat u aanbrengt valt deze levenswijze evenmin af te leiden. Van dit paspoort, uitgegeven op 21 december 2010 en geldig tot 20 december 2015, legt u slechts pagina's met in- en uitstempels uit het jaar 2011 neer. Deze stempels tonen meerdere en veel korte verblijven in India en Afghanistan dan de regelmaat die u weergeeft. U gevraagd naar het origineel van uw oude paspoort en de mogelijkheid om de andere pagina's van dit paspoort te bekomen antwoordt u dat het paspoort verloren is gegaan. U vertelt dat u een man van de dharamsal contacteerde die naar uw kamer ging, uw zak nam, foto's trok van uw oude paspoort en andere bezittingen vervolgens terug in uw kamer legde. Toen u de volgende keer naar uw stukken vroeg meldde de man u dat uw zak verloren ging (CGVS, p.5,8). U oppert dat mogelijk uw kamer afbrandde of iemand uw zak stal (CGVS, p.5). Voor iemand die dergelijke goede contacten heeft in Kabul dat hij na zijn vertrek een originele brief van de adjunct senaatvoorzitter over zijn situatie kan bekomen weet u opvallend weinig over het lot van de cruciale stukken in uw verzoek. Het is daarbij eveneens zeer merkwaardig dat deze man van de dharamsal uw zak met waardevolle stukken zou terugleggen in de gastenkamer die u betrok terwijl u al maanden zo niet jarenlang vertrokken was en u niet van plan bent terug te keren.

Hoe dan ook kunnen de neergelegde pagina's van uw paspoort uw voorgehouden verblijf in Afghanistan niet staven. Niet alleen laten de kopieën niet toe het paspoort te authenticeren waardoor de bewijswaarde erg beperkt is, ook legt u slechts pagina's neer over uw reizen in het jaar 2011. Uw afwisselend verblijf in Afghanistan en India na 2011 toont u dus allerminst aan. Voor het ontbreken van

uw paspoort dat u in 2015 aanvraag berust u eveneens op de bevreemdende verklaringen die hierboven in het kader van uw eerste paspoort uiteengezet werden (CGVS, p.5). Daarbij is het eveneens vreemd dat de man die u vroeg om u uw documenten door te sturen slechts enkele kopieën van uw oude paspoort en niets van uw nieuwe paspoort doorstuurde (CGVS, p.8). U oppert slechts dat hij foto's nam van de zaken die in zijn handen waren toen hij de doos opende, hetgeen uiteraard geen verklaring vormt voor het ontbreken van het nieuwe paspoort aangezien het stuk zich tussen uw spullen bevond (CGVS, p.5,8). Verder wekt ook uw verklaring dat u uw eigen paspoort in Kabul achterliet en met een vals paspoort Afghanistan ontvluchtte verbazing. Er kan immers niet begrepen worden waarom u de moeite zou doen en het risico zou lopen om met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort naar India te reizen indien u er al jarenlang in slaagde om op legale wijze over en weer te reizen. Uw verklaring dat u onopgemerkt wilde reizen uit vrees voor uw kidnappers kan niet weerhouden worden aangezien er – zoals hieronder aangetoond – geen geloof kan gehecht worden aan uw ontvoering (CGVS, p.11). Uw verklaring over het achterlaten van uw recentste paspoort in Kabul sterkt dan ook de bevinding dat u geen zicht wenst te geven op uw laatste reis pas en bijgevolg op uw verblijfplaatsen.

Uw verklaringen over de wijze waarop u definitief uit Afghanistan vertrok bevestigen eveneens dat u uw werkelijke vertrekpunt en de reisdocumenten waarover u beschikte niet wenst prijs te geven. Zo weet u niet met welke documenten u de reis van Afghanistan naar India volbracht en ook van de reisdocumenten waarmee u van India tot Europa reisde heeft u geen idee (CGVS, p.10,11). Dat u onwetend bent over de documenten en bijgevolg van de identiteit waaronder u reisde kan niet volgehouden worden. Er kan immers aangenomen worden dat u er zich juist op toelegt de details van deze stukken op te nemen zodat niet de eerste vraag van een grensbeambte de eventuele valsheid van uw stukken aan het licht brengt. Eveneens eigenaardig moet uw uitspraak genoemd worden dat u nooit een paspoort in handen had op uw reis naar Europa. Gezien de strenge veiligheidsmaatregelen die op internationale luchthavens gehanteerd worden, is het allerm minst geloofwaardig dat de smokkelaar ten allen tijde de documenten bij zich hield, zoals u beweert (CGVS, p.11). Uw bedrieglijke verklaringen over uw laatste reis tot België brengen andermaal uw wens om uw werkelijke verblijfplaatsen en identiteitsdocumenten te verbergen aan het licht.

Voorts is ook uw uiterst povere kennis van Kabul, uw woonplaats in Afghanistan, tekenend voor het geloof dat er aan uw verblijf in Afghanistan gehecht kan worden. Gevraagd te vertellen over gebeurtenissen in Kabul de laatste vijf jaar dat u er woonde haalt u de renovatie van een park, de aangroei in televisiezenders, een ontplofing in de geldwisselmarkt en de inbeslagnames van huizen door krijgshoofd Fahim aan (CGVS, p.8,9). Als u evenwel gevraagd wordt of deze incidenten gebeurden de laatste vijf jaar van uw verblijf in Afghanistan wilt u niet gezegd hebben dat deze gebeurtenissen plaats vonden de laatste vijf of zelfs tien jaar van uw verblijf (CGVS, p.9). Als verklaring werpt u op dat u de laatste tien jaar ook in het buitenland verbleef (CGVS, p. 9). Aangezien u per jaar zo'n zes maanden in Afghanistan verbleef en er werkte als handelaar kan er wel degelijk een goede kennis van het maatschappelijk leven in Afghanistan de laatste jaren van uw verblijf verwacht worden. Als u nogmaals gevraagd wordt naar incidenten de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan geeft u aan dat u er zich geen herinnert (CGVS, p.9). U vervolgens gevraagd wie de burgemeester van Kabul was de jaren voor uw vertrek moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.9). Dat u niet betrokken bent bij politiek vormt uiteraard geen verschuiving voor deze lacune in uw kennis (CGVS, p.9). Als u aan het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals de kans geboden wordt om te vertellen over wat u zag en hoorde tijdens uw verblijf in Afghanistan vraagt u zich luidop af wat u kan zeggen daar u steeds in de bazaar of de dharamsal bleef aangezien u te bang was om vaak naar andere plaatsen te gaan. Daar gelaten dat een bazaar in de hoofdstad een uitgelezen plaats is om informatie te vergaren wordt u erop gewezen dat u zelf aangaf dat u naar andere grote steden als Gardez, Kandahar en Jalalabad reisde om kleren te verkopen (CGVS, p.12). Als u erop gewezen wordt dat u minstens tijdens uw reizen zaken moet gezien en gehoord hebben die kunnen getuigen van uw verblijf in Afghanistan haalt u aan dat er zich de hele tijd veiligheidsincidenten voordeden en haalt u een ontplofing in Kabul aan (CGVS, p.12-13). Hoewel uw antwoorden een band met en een interesse in Afghanistan laten doorschemeren kan er van een volwassen handelaar verwacht worden dat hij tal van aspecten van het dagelijks leven en incidenten kan aanhalen die zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan kunnen aantonen. Dat u daar ondanks herhaaldelijke kansen niet toe in staat bent haalt het geloof in uw voorstelling van uw verblijfplaatsen ernstig onderuit. Tenslotte kan u ook uw talenkennis niet verklaren. Zo gaf u bij de DVZ aan dat u het Urdu zeer goed beheerst (Verklaring Betreffende Procedure 18/12/2019, vraag 2). Als u op het CGVS gevraagd wordt waar u deze taal leerde, ontkent u Urdu te kunnen en voegt u eraan toe dat Urdu niet in India gesproken wordt (CGVS, p.7). Deze eenvoudige ontkening volstaat niet om de tegenstrijdigheid, die andermaal vragen doet rijzen bij uw werkelijke verblijfplaats, weg te werken.

*Er moet ook gekeken worden naar uw verklaringen over uw gezins- en familieleden. Waar u in uw eerste en tweede verzoek telkens verklaarde dat uw vrouw en uw dochter in Afghanistan verbleven stelt u nu dat u niet één maar meerdere kinderen heeft en dat u ze verloor tijdens uw eerste reis van India naar België (CGVS, p.3,11; CGVS 7/3/2003, p.3). De duur van deze reis verlengt u nu ook aanzienlijk van een half jaar tot twee of drie jaar (CGVS, p.3; CGVS 7/3/2003, p.10). Ondanks de eerder vastgestelde fraude kan er niet begrepen worden waarom u over de samenstelling van uw gezin of over hun verdwijning op weg naar België foutieve verklaringen zou hebben afgelegd in uw eerste twee verzoeken. Deze vaststelling roept bijkomend vragen op over waar en met wie u uw leven de afgelopen jaren doorbracht. Uw aangepaste verklaringen lijken te passen in uw verlangen om zo weinig mogelijk zicht te bieden op uw familiesituatie. U beweert noch in India noch in Afghanistan over familieleden of verwanten te beschikken omdat ze naar verschillende plaatsen verhuisden. De vraag naar waar ze verhuisden laat u onbeantwoord (CGVS, p.11). Waar uw schoonfamilie zich bevindt weet u evenmin (CGVS, p.12). De vaagheid waarmee u uw verklaringen over uw gezin en familie omringt doet andermaal sterk vermoeden dat u geen zicht op uw werkelijke situatie wenst te geven.*

*Ten overvloede kan er nog aangekaart worden dat er ook aan de vervolgingsfeiten die u Afghanistan een laatste keer deden ontvluchten geen geloof kan worden gehecht. Uw relaas over uw ontvoering en ontsnapping hangt immers met vaagheden en onaannemelijkheden aaneen. Zo is het vooreerst vreemd dat indien uw ontvoerders uw beide nieren wilden oogstten ze dit niet in één operatie deden. Hoewel u zonder nieren toch ten dode opgeschreven was namen ze de moeite om u toe te naaien en te laten recupereren alvorens een tweede operatie te plannen (CGVS, p.10). Deze werkwijze kan vanuit hun oogpunt niet begrepen worden. Ook de wijze waarop u ontsnapte roept cruciale vragen op. Zo kent u de identiteit niet van de man die u hielp ontsnappen. Hoewel hij u nog twintig dagen tot een maand verzorgde na uw ontsnapping zou u zijn gezicht nooit gezien hebben. Dat hij ook nadat hij zeer uitdrukkelijk uw kant koos zijn gezicht voortdurend bedekt hebben, is weinig aannemelijk (CGVS, p.10). U heeft er ook het raden naar waarom deze man u hielp (CGVS, p.10). Dat iemand die betrokken was bij uw kidnapping, de verwijdering van uw orgaan en wellicht de verkoop ervan u nadien effectief helpt en niet gewoon uw geld in ontvangst neemt is uitzonderlijk te noemen. Ook kan u niet verklaren hoe deze man aan uw geld kwam. U stuurde hem met succes naar winkeliers die u nog geld schuldig waren, zo zegt u. Als u gevraagd wordt hoe het komt dat ze uw geld gaven aan een vreemde man die louter in uw naam geld kwam eisen kan u er geen verklaring voor aanreiken (CGVS, p.11). Ook heeft u er het raden naar hoeveel geld hij uiteindelijk ontving en welke handelaren hem betaalden (CGVS, p.10). U kan slechts zeggen dat u denkt dat hij geld haalde bij een van de winkeliers (CGVS, p.10). Tenslotte moet er op gewezen worden dat u geen stavingstukken neerlegt van de medische zorgen die u in India genoot (CGVS, p.4). Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u Afghanistan deden ontvluchten. Aangezien de voorgehouden vervolgingsfeiten de wijze waarop u Afghanistan verliet en naar België reisde bepaalden – zoals hierboven reeds aangehaald – kan er ook aan deze verklaringen geen waarde worden gehecht.*

*Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u ook in uw derde verzoek om internationale bescherming weigert om duidelijk zicht te geven op uw werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden. Hoewel u waarschijnlijk ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u lange tijd niet (meer) in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen of documenten uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.*

*Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de verzoeker te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken verzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijk hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de verzoeker een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfsituatie.*

*Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan*

worden beschouwd en de verklaringen van de verzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 13 augustus 2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat u nog steeds de mogelijkheid had uw verklaringen te wijzigen. Desalniettemin bleef u vasthouden aan uw ongeloofwaardige verklaringen (CGVS, p.12).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

In tegenstelling tot wat uw advocaat beweert komt het aan het CGVS niet toe speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193) of om aan te tonen dat u in een ander land de nationaliteit zou hebben bekomen (CGVS, p.13). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven aan de hand van geloofwaardige verklaringen over uw verschillende verblijfplaatsen en -situatie aldaar, hetgeen u nalaat te doen.

Zelf werkt uw advocaat een hypothese uit voor één land, met name India (CGVS, p.13, opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud). Zijn poging om aan te tonen dat u zich niet in de mogelijkheid bevond om de Indische nationaliteit te bekomen steunt op verschillende veronderstellingen en op onvolledige informatie over de naturalisatieprocedure in India. Zo gaat uw advocaat er ten onrechte van uit dat u duidelijk zicht biedt op uw verblijf in Afghanistan voor uw eerste komst naar België en is het allerm minst duidelijk waarom hij de neergelegde kopieën van het paspoort bewijswaarde toekent. Verder gaat uw advocaat uit van slechts één artikel van de Indische naturalisatiewet en vergeet hij te vermelden dat voor buitenlanders gehuwd met een Indisch burger een verblijf van vijf jaar in India volstaat om in aanmerking te komen voor de Indische nationaliteit. Hierbij dient in rekening gebracht te worden dat u, op gewijzigde verklaringen over uw gezin na, niets aanbrengt om de identiteit en nationaliteit van uw gezinsleden te staven. De aannemelijkheid van de veronderstelling van uw advocaat over uw mogelijkheid om de Indische nationaliteit te bekomen daar gelaten dient er andermaal benadrukt te worden dat u door uw gebrek aan medewerking nagelaten heeft om duidelijk zicht te bieden op uw verblijven in andere landen en uw verblijfsstatussen daar en moet er andermaal onderlijnd worden dat het het CGVS niet toekomt om op basis van onbetrouwbare en onvolledige informatie hypothesen over het verblijfsrecht dat u al dan niet in derde landen bekomen zou hebben uit te werken. Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een verzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfsituatie of regio van herkomst. Een verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het is aan

hem/ haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de verzoek. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara, het militaire boekje en de stemkaart tonen uw identiteit aan en kunnen staven dat u zich bepaalde periodes in Afghanistan bevond. Deze stukken missen evenwel bewijskracht om uw voorgehouden verblijf in Afghanistan en India aan te tonen. De bewijswaarde van de kopieën van het paspoort werden hierboven reeds besproken. De foto's tonen u, alleen en met geloofsgenoten in een rurale omgeving of in een winkel. Eén foto toont u met twee mannen in militair uniform. Uit deze foto's kan niet afgeleid worden waar of wanneer ze getrokken zijn en ze kunnen derhalve geen indicatie voor uw jarenlange verblijf in Afghanistan vormen. De brieven van de adjunct senaatvoorzitter en de dharamsal werden opgesteld op uw vraag ter staving van uw verzoeken om internationale bescherming (CGVS, p.6). Dit blijkt onder meer uit het gegeven dat u van de adjunct senaatvoorzitter op 30 juni 2021, na uw huidig verzoek een bevestiging van uw verblijf in Afghanistan ontving. Daarbij is het eveneens veelzeggend dat u zelf afstand neemt van de inhoud van één van de brieven van de dharamsal. Zo legde u deze brief reeds neer tijdens uw tweede verzoek en staaft deze brief volgens u uw verblijf in Afghanistan van 2004 tot 2007 (CGVS 14/4/2008, p.4,5). In uw huidig verzoek spreekt u de inhoud van de brief zelf tegen door te verklaren dat u die jaren in het Verenigd Koninkrijk heeft doorgebracht (CGVS, p.3). Aan deze en de andere brief die u van dezelfde instelling neerlegt kan derhalve geen bewijswaarde worden toegekend. De enveloppen tonen enkel aan dat u post uit Afghanistan ontving. De medische stukken staven dat een van uw nieren verwijderd werd. De beschreven omstandigheden waarin dit gebeurde steunen evenwel op uw uitspraken waardoor ze geen objectieve informatie aandragen.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u niet naar Afghanistan teruggeleid mag worden."*

### 2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In een eerste onderdeel benadrukt verzoeker dat niet wordt ontkend dat hij tot de Sikh-minderheid behoort, dat hij een tijd in Afghanistan heeft verbleven en dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft. Verzoeker wijst erop dat ook zo beslist is dat hij niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

Hij betoogt:

*"Op 21.07.2008 werd een repatriëring van verzoeker onder escorte georganiseerd naar Kaboel*

*Bij het CGVS legt verzoeker een kopie neer van een Afghaans paspoort dat in Kaboel uitgereikt is op 21.12.2010 en die voor vijf jaren geldig is. Met dit paspoort is verzoeker op verschillende gelegenheden naar India gereisd. Dit wordt aangetoond door twee Indische visa en verschillende binnen- en buitengaande stempels. Dit is opnieuw' een bewijs dat verzoeker in die jaren enkel de Afghaanse nationaliteit bezit. Indien hij ook van de Indische nationaliteit zou gemeten, is het dan onbegrijpelijk dat hij tijd en geld verliest om Indische visa te vragen in plaats van gewoon met een Indisch paspoort te reizen.*

*De bestreden beslissing vindt weinig bewijswaarde bij deze kopie van paspoort. Nochtans, deze documenten geven een indicatie van een verblijf in Afghanistan in de jaren na de terugkeer van 2008.*

*In ieder geval, werd verzoeker in Kaboel op 21.7.2008 teruggestuurd en heeft m België een derde asielaanvraag op 11.7.2019 ingediend. Ook al had verzoeker elf jaar in India doorgebracht, kwam hij*

nog niet in aanmerking om de Indiase nationaliteit te kunnen aanvragen volgens de Indische Citizenship Act n°57 of 1955. Volgens deze wetgeving, moet de betrokkene bewijzen dat hij gedurende de periode van twaalf maanden onmiddellijk voorafgaande aan de datum van de aanvraag in India heeft gewoond of in dienst is geweest van een Indiase regering dan wel gedurende de tijdvakken van twaalf maanden onmiddellijk voorafgaande aan de datum van de aanvraag, deels het een, deels het ander, en dat hij gedurende de twaalf jaar onmiddellijk voorafgaande aan die periode van twaalf maanden in India heeft gewoond.

Binnen het chaotische parcours van verzoeker lijkt het weinig aannemelijk dat een periode van onafgebroken vast verblijf van twaalf jaren in India terug te vinden is...

De bestreden beslissing maakt dan de hypothese dat verzoeker de Indiase nationaliteit via zijn echtgenoot zou hebben kunnen verkrijgen. Volgens de Indiase wetgeving, mag een persoon die gehuwd is met een burger van India en die gedurende zeven jaar vóór het indienen van een aanvraag tot registratie, zijn gewone verblijfplaats in India heeft, de Indiase nationaliteit verkrijgen.

Terwijl deze concrete hypothese is door het CGVS voorgesteld, mag verzoeker verwachten dat het CGVS de nodige onderzoeksakten voert om zijn hypothese te bevestigen.

Er werd reeds vastgesteld dat sommige onderzoeksakten beter kunnen gevoerd worden door overheden.

Artikel 4 .1 van de richtlijn 2011/95 luidt als volgt: « De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen ».

De verzameling van bewijsstukken moet gebeuren in samenwerking met de overheid en de asielzoeker. “66. Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.” [...]

Er bestaat bijgevolg een specifiek samenwerkingsplicht in hoofde van de Staat, zoals het Europees Hof van Justitie bevestigde. De bestreden beslissing beweert dat de samenwerkingsplicht van het CGVS beperkt is tot de verzameling van informatie over de algemene omstandigheden in het land van herkomst.

Dit is manifest onjuist terwijl het Hof van justitie stelt vast dat een Staatsoverheid mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker heeft.

Dit is het geval toen verzoeker een bewijs moet brengen dat hij geen onderdaan van India is. In de praktijk is het onmogelijk voor een Afghaanse onderdaan om de medewerking van de Indiase overheden hierover te krijgen. Integendeel, kunnen de Belgische overheden beter hun aanvraag voorstellen dat verzoeker vermoedelijk een Indiase onderdaan is geworden.

De laatste jaren, heeft het CGVS in tientallen dossiers twijfels ontwikkeld over de werkelijke nationaliteit van Hindoe of Sikh asielzoekers uit Afghanistan die vaak verbindingen met India hadden. Het UNHCR was dan dikwijls gevraagd om registraties en status in India van Afghaanse vluchtelingen te controleren. Het UNHCR heeft in de praktijk enkel toegang tot een beperkte informatie en kan niet altijd een vast bewijs bij brengen van de nationaliteit van de betrokkene toen de persoon een Indiase nationaliteit heeft gevraagd zonder het tussenkomst van het UNHCR.

Het UNHCR heeft recentelijk het CGVS laten weten dat zij deze vorm van verificatie niet meer willen uitoefenen. Het UNHCR vraagt aan het CGVS om rechtsreeks de Indiase overheden te contacteren, behalve in gevallen waar de asielzoeker ook een vrees voor vervolging in India verklaart. “UNHCR has informed the Office of the Commissioner General for Refugees and Stateless Persons that it will no longer perform this type of verification and that the information can only be obtained from the Indian

*authorities, and in particular the Ministry of Home Affairs, except in cases where the applicants would claim a fear of persecution in India."*

*Een dergelijke aanvraag tot bevestiging van de vermoedelijke Indiase nationaliteit van verzoeker valt binnen het onderzoeksplicht van het CGVS. Dit is ook geen onmogelijk onderzoekstaak.*

*Volgens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet mogen geen documenten vereist worden als de verklaringen van de asielzoeker geloofwaardig zijn. Uit deze bepaling vloeit de conclusie voort dat documenten essentieel zullen worden indien de verklaringen niet rechtstreeks geloofwaardig zijn bevonden.*

*Verzoeker toont aan dat hij wel de Afghaanse nationaliteit bezit. Het CGVS vermoedt nu dat verzoeker een andere nationaliteit zou hebben verkregen. Met de vele identiteitsdocumenten dat verzoeker heeft nu neergelegd bestaat er geen beletsel voor de Belgische autoriteiten om de Indiase autoriteiten te ondervragen over een eventuele toekenning van de Indiase nationaliteit aan verzoeker.*

*Volgens Uw Raad in Algemene Vergadering:*

*"4.2.3.2.4. Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten."*

*Vanuit de motivatie van de bestreden beslissing, moet begrepen worden dat het CGVS van mening is dat verzoeker Indisch zou kunnen zijn. Er bestaat geen principiële reden waarom de Indische overheden geen medewerking zouden bieden voor het bepalen van de verblijfstoestand van verzoeker. Een dergelijk onderzoek wordt regelmatig gevoerd tijdens identificatie procedures. Het CGS mag niet hier vereisen dat verzoeker zelf een negatief bewijs zou moeten halen.*

*Het CGVS heeft het monopolie van onderzoek. Het valt onder artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van Artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95, dat het CGVS alle pertinente informatie moet verzamelen. Indien het CGVS zou willen bewijzen dat het wel degelijk mogelijk was voor verzoeker om de Indische nationaliteit te verkrijgen, moet hier een vast bewijs geleverd worden uit een specifiek onderzoek. Het CGVS geniet daarvoor van een onderzoeksdienst zoals bepaald door artikel 3 van het KB van 11 juli 2003.*

*Twijfel over de nationaliteit moet ook gegrond zijn op een redelijke waarschijnlijkheid... Het aantal Afghaanse vluchtelingen in India die werkelijk de Indische nationaliteit gekregen hebben, blijft zeer laag. Dit persartikel verwijst naar cijfers van het UNHCR en toont dat enkel een hele kleine minderheid toegang tot de nationaliteit heeft gekregen. Uit duizenden mensen, hebben slechts een paar dozijn van hen de Indiase nationaliteit werkelijke verkregen.*

*"The UNHCR's website reported in 2006 that Hindu and Sikh Afghans who had been living as refugees in India were being granted Indian citizenship. So far, 13 Afghan refugees, 12 of whom are of Hindu and Sikh faiths, have been naturalised as Indian citizens. This has raised hopes among the other 8,500 Afghan refugees of the Hindu and Sikh faith who have been residing in India for more than 12 years, the minimum number of years of residency required needed to apply. Some have already taken the first step, with 57 applications received in February 2006, the highest number to date for any individual month." A 2016 factsheet of the UNHCR stated there were 38 naturalised Hindu Sikh Afghans in India."*

*Indien, zoals in de bestreden beslissing wordt aangenomen, verzoekers echtgenote niet is verdwenen, maar in India verblijft, blijft de mogelijkheid dat zij de Indiase nationaliteit heeft verkregen, veraf. De mogelijkheid dat verzoeker zelf daarna ook deze nationaliteit zou hebben verkregen lijkt een bijzonder uitzonderlijke hypothese die ver is van een redelijke twijfel bij een besluit over beschermingsnoden.*

*Er is geen teken dat de verzoeker banden heeft met andere landen dan Afghanistan of India. Het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoeker laat de Commissaris met vrij om de meest onwaarschijnlijke veronderstellingen te maken over het bestaan van een alternatieve bescherming.”*

In een tweede onderdeel benadrukt verzoeker dat hij een attest heeft neergelegd van mevrouw Anarkali Kaur Honaryar, volksvertegenwoordiger bij de Afghaanse Nationale Vergadering. Volgens verzoeker bewijst dit attest dat hij recent in Afghanistan woonde.

Hij betoogt:

*“De bestreden beslissing geeft geen uitleg waarom geen rekening werd gehouden met dit attest. De bestreden beslissing moet een duidelijke en concrete motivatie over dit document brengen. Het enig feit dat verzoeker die persoon heeft gecontacteerd om zijn verblijf in Afghanistan te bevestigen vormt geen geldige reden om dit attest te verwerpen.*

*Het verwerpen van een document moet ook antwoorden op de vraag of de inhoud van het stuk controleerbaar is.*

*Wat het attest van Mevrouw Anarkali Kaur Honaryar betreft, begrijpt verzoeker niet welke obstakels bestaan om deze documenten te laten authenticiseren door die persoon zelf.*

*Dit is uitgesproken door het EHRM in verschillende arresten. Het CGVS plaatst een onderzoeksplicht tegenover de elementen die in de praktijk een bevestiging kunnen verkrijgen. Buiten de context van elke zaak heeft het Hof een duidelijke eis om alle pertinente documenten te onderzoeken die de twijfels over de echtheid van de verklaringen kunnen opheffen.*

*In het arrest Singh t. België werd duidelijk gemaakt dat het onderzoek van de geloofwaardigheid, het onderzoek van documenten met mag vervangen. Het resultaat van het onderzoek van de documenten zal dan de eerste conclusie bevestigen of niet. Het arrest Singh t. België:*

*“100. La Cour note que ni le CGICI ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (paragraphe 13). Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGICI n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan.*

*(...)*

*103. (...) la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l'importance qu' elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité (M.S.S., précité, Jf 388, dd, précité, § 121). Un tel examen doit permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle.*

*2104 Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée connue l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention.” [...]*

*Precies omdat elke toetsing van artikel 3 EVRM een “rigorous one” moet zijn, worden de asielinstanties verplicht om verifieerbare elementen die de nood aan bescherming zouden kunnen bevestigen, na te gaan.*

*Deze rechtspraak vormt de concrete uitvoering van het beginsel van een nauwkeurig onderzoek indien bepaalde documenten neergelegd worden door een asielzoeker*

*“91. (...) compte tenu en particulier de l'importance que la Cour attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de tort ou de mauvais traitements, l'article 13 exige un contrôle attentif (...), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (...). L'instance nationale doit être compétente pour examiner le contenu du grief et à offrir le redressement approprié (...).”*

*In de zaak Basra t. België, heeft het EHRM dit beginsel herhaalt.*

*“(…) la démarche consistant à écarter des documents de nature à lever les doutes émis par l'instance d'asile quant à des éléments qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, n'était pas conforme à l'article 13 (voir également K.K. c. France, no 18913/11, § 52, 10 octobre 2013, et At.A. c. Suisse, no 52589/13, §§ 62-68, 18 novembre 2014).”*

*Het CGVS heeft geen contact genomen met deze persoon om de authenticiteit van het attest te laten bevestigen.*

*Dc bestreden beslissing geeft ook geen mening over de betrouwbaarheid van deze bron. Er bestaat geen onderzoeksrapport om aan te tonen dat Mevrouw Anarkali geen betrouwbare bron zou zijn.*

*De bestreden beslissing steunt zich op geen voldoende onderzoek over het recent verblijf van verzoeker in Afghanistan.”*

*In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.*

*Hij betoogt:*

*“De bestreden beslissing leidt tot de conclusie dat India een veilig land is voor de verzoeker. Artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk dat een internationale beschermingsaanvraag onontvankelijk mag verklaard worden bij gevallen waar een derde land als eerste land van asiel of veilig derde land beschouwd wordt. In die gevallen komt de voorwaarde aan de orde dat de betrokkene opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.  
[verzoeker citeert voormeld artikel]*

*Het CGVS betwist niet meer de identiteit van verzoeker, maar ontwikkelt hier twijfels over zijn huidige nationaliteit. Er bestaat geen enkel obstakel om zijn identiteitsgegevens te melden aan de Indische overheden om te bepalen of de twijfels van het CGVS gegrond zijn of niet.*

*De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker bescherming in een derde land moet genieten.*

*Het onderzoek van beschermingsnoden is gericht op het land van nationaliteit van verzoeker. Het bepalen van een eerst land van asiel vormt een uitzondering met specifieke voorwaarden.*

*Indien verzoeker Afghaan zou zijn, maar naar India moet terugkeren, moet het CGVS onder anderen de voorwaarde bepalen dat verzoeker opnieuw tot het grondgebied van India wordt toegelaten.*

*Het bepalen van een veilig derde land vormt ook een uitzondering met specifieke voorwaarden.*

*Indien verzoeker Afghaan zou zijn, maar naar een veilig derde land moet terugkeren, moet het CGVS onder anderen de voorwaarde bepalen dat verzoeker sterke verbindingen heeft met dit land.*

*Waarom zou het CGVS vrijgesteld moeten worden van de verplichting om te controleren of de betrokkene daadwerkelijk een Indisch staatsburger is geworden?*

*De bevestiging van het verkrijgen van een andere nationaliteit of de bevestiging van het bestaan van een geldig verblijfstitel vormen gelijkaardige onderzoeksakten.*

*Door te bepalen dat de Indische nationaliteit aan verzoeker mogelijks werd toegekend, in de afwezigheid van enige onderzoeksakte, wordt verzoeker gediscrimineerd ten opzichte van andere asielzoekers*

waar een veilig land bepaald is na een onderzoek van de mogelijkheid van een terugkeer of andere voorwaarden.

*Ten gevolge hiervan vraagt de verzoekende partij dat de volgende vraag aan het Hof van Justitie wordt gesteld: Wanneer de beslissingsautoriteit vermoedt dat een verzoeker van internationale bescherming een tweede nationaliteit zou kunnen verkrijgen, valt het onder de verplichtingen van de lidstaat dat onder artikel 4.3 en meer specifiek, artikel 4.3.e), een effectief onderzoek werd gericht naar dit land om te bevestigen dat verzoeker als een burger van dit land mag beschouwd worden?"*

### 3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 4 maart 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie en humanitaire situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021;
- EASO Afghanistan Security Situation update van september 2021;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- UN Secretary General, The Situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022;
- EASO Country Guidance Afghanistan van November 2021.

### 4. Voorafgaand en rechtspleging

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Ter terechtzitting repliceert de verwerende partij mondeling op het verzoekschrift en de mondelinge toelichting ervan door de raadsman van verzoeker.

De raadsman van verzoeker wijst er vervolgens op dat de procedure voor de Raad in beginsel schriftelijk is en dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend. De raadsman van verzoeker stelt dat de mondelinge repliek van de verwerende partij niet ontvankelijk is en vraagt dat deze uit de debatten wordt geweerd.

De Raad merkt op dat de vraag van verzoekers raadsman in casu niet dienstig is daar de Raad in onderhavig arrest niet steunt op de mondelinge argumenten van de verwerende partij maar enkel op elementen die deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier.

## 5. Beoordeling

5.1. Verzoeker verklaart dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij Sikh van origine en religie is.

Op 27 januari 2003 diende hij een eerste verzoek om internationale bescherming in onder de naam K.M. en stelde vijftientig jaar eerder in Gardez te zijn geboren. Toen hij tien jaar oud was verhuisde hij met zijn familie naar Kabul waar hij woonde tot de bombardementen van de Verenigde Staten zijn familie terugdreven naar Gardez, waar zijn vrouw en dochter nog steeds zouden wonen. Omdat hij geen vrijheid genoot om als Sikh te leven verliet hij in de zomer van 2002 Afghanistan en vroeg hij na aankomst in België op 25 januari 2003 internationale bescherming aan.

In navolging van de Dienst Vreemdelingenzaken nam het CGVS op 17 maart 2003 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf omdat er aan verzoekers voorgehouden recente verblijf in Afghanistan geen geloof kon worden gehecht. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing die verzoeker bij de Raad van State indiende, werden verworpen bij arrest nr. 133.356 van 30 juni 2004.

Op 24 april 2008 diende verzoeker in België een volgend verzoek in waarbij hij zijn naam wijzigde naar H.B.S. Hij verklaarde dat hij vrijwillig met behulp van een smokkelaar naar Afghanistan was teruggekeerd na zijn eerste verzoek. Omdat een moslimvrouw hem met bedreigingen tot een relatie met haar wilde dwingen, zo stelde hij, ontvluchtte hij Afghanistan voor een tweede keer.

Op 22 mei 2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zowel zijn voorgehouden terugkeer naar Afghanistan als aan de ingeroepen asielmotieven. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 11 juli 2019 dient verzoeker in België voor een derde maal een verzoek om internationale bescherming in, het thans voorliggende verzoek. Hij haalt aan dat hij naar Afghanistan werd gerepatrieerd in 2008. Hij verklaart dat hij vervolgens vanaf 2008 tot circa 2018 afwisselend vijf à zes maanden in Afghanistan en vijf à zes maanden in India verbleef. Verzoeker zou op een dag, toen hij voor zaken onderweg was van Kabul naar Gardez, in het district Mohammad Agha van de provincie Logar zijn ontvoerd. Toen hij ontwaakte, zou hij hebben beseft dat zijn ontvoerders een van zijn nieren hadden verwijderd en vernam hij dat ze ook zijn andere nier wilden verwijderen. Daarop zou hij een van de mannen die hem vasthielden, hebben overtuigd om hem tegen betaling te bevrijden en hem naar Kabul te brengen. Vervolgens zou verzoeker via een smokkelaar zijn vliegreis naar België geregeld hebben. Op 7 juli 2019 kwam hij opnieuw in België aan.

5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker behoort tot de Sikh-minderheid en dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit, doch dat hij geen duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden, verblijven in andere landen en verblijfsstatussen aldaar. Aan de vervolgingsfeiten die hem Afghanistan een laatste keer deden ontvluchten, wordt ten overvloede geen geloof gehecht. Om deze redenen stelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

5.3. Zowel voor de erkenning als vluchteling overeenkomstig het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, als voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het van cruciaal belang om met zekerheid het 'land van herkomst' van de asielzoeker vast te stellen, gelet op de rol van internationale bescherming als surrogaat voor de bescherming die desgevallend door de nationale overheid kan worden verstrekt.

De Raad herinnert eraan dat de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU “*verplichtingen van verzoeker*”, inhoudt dat hij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Het komt verzoeker dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient (eigen onderlijning).

Van verzoeker mag dus worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat er een duidelijk zicht is op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Deze redelijke verwachting klemmt des te meer daar de commissaris-generaal op pertinente wijze opmerkt dat sinds decennia miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst leven. Het is belangrijk voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een verzoeker die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de verzoeker sinds lang uit Afghanistan is vertrokken of er mogelijk zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon doorheen zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dan moet worden besloten dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Het aantonen van de plaatsen van eerder verblijf vóór een komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de verzoeker te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit heeft. In dit kader merkt de commissaris-generaal terecht op dat grote groepen Afghanen in de buurlanden Iran en Pakistan leven en dat anderen zich hebben gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Er kan niet worden uitgesloten dat deze Afghanen daar een reël verblijfs-alternatief hebben ontwikkeld of zelfs de nationaliteit van het gastland hebben verworven. Ook in deze context is het dus van belang dat de verzoeker een duidelijk zicht geeft op de “*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*”.

Uit het voorgaande volgt dat het hebben van de Afghaanse nationaliteit en het gegeven ooit in Afghanistan te hebben verbleven, geenszins voldoende is.

Om de beweerdte vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan te kunnen beoordelen, moet worden nagegaan of verzoeker daadwerkelijk vanaf 2008 tot aan zijn vertrek naar België in Afghanistan heeft verbleven alsook wordt onderzocht of hij in casu zijn beweerdte afwisselend verblijf in India en Afghanistan vanaf 2008 tot circa 2018 aannemelijk maakt.

5.4. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neergelegd: zijn originele taskara, kopieën van zeven pagina's uit zijn paspoort, zijn originele stemkaart, een kopie van zijn militair boekje, vijftien foto's van zichzelf, een verklaring van de adjunct-voorzitter van de Afghaanse senaat, twee verklaringen van zijn dharamsal in Kabul, twee enveloppen en een bundel medische attesten (AD CGVS, map met documenten).

De taskara, het militaire boekje en de stemkaart tonen verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit aan en kunnen bevestigen dat verzoeker zich bepaalde periodes in Afghanistan bevond. Deze stukken kunnen echter verzoekers beweerdte verblijf in Afghanistan tot voor zijn vertrek naar België, afwisselend met een verblijf in India sinds 2008 tot circa 2018, niet aantonen.

De neergelegde pagina's van verzoekers paspoort, uitgegeven op 21 december 2010 en geldig tot 20 december 2015, kunnen zijn beweerdte verblijf in Afghanistan tot voor zijn vertrek naar België evenmin staven. Niet alleen betreffen het enkel kopieën die niet toelaten het paspoort te authenticeren waardoor de bewijswaarde erg beperkt is, ook legt verzoeker slechts pagina's neer over zijn reizen in het jaar 2011. Zijn afwisselend verblijf in Afghanistan en India na 2011 toont hij evenmin aan. In het verzoekschrift wordt gesteld dat dit document een indicatie geeft van een verblijf in Afghanistan na de terugkeer in 2008. Dat verzoeker na zijn terugkeer in 2008 ooit in Afghanistan heeft gewoond, is waarschijnlijk.

Evenwel kan dit document een verblijf in Afghanistan na 2011 en tot voor zijn vertrek naar België niet aantonen.

Voor het ontbreken van dit origineel paspoort, de mogelijkheid om andere pagina's van dit paspoort te verkrijgen en voor het ontbreken van zijn nieuwe paspoort dat hij in 2015 aanvraag, stelt verzoeker dat hij deze paspoorten had achtergelaten in de dharamsal en ze ondertussen verloren zijn geraakt. Zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, berust verzoeker hier echter op weinig aannemelijke verklaringen: *"U vertelt dat u een man van de dharamsal contacteerde die naar uw kamer ging, uw zak nam, foto's trok van uw oude paspoort en andere bezittingen vervolgens terug in uw kamer legde. Toen u de volgende keer naar uw stukken vroeg meldde de man u dat uw zak verloren ging (CGVS, p.5,8). U oppert dat mogelijk uw kamer afbrandde of iemand uw zak stal (CGVS, p.5). Voor iemand die dergelijke goede contacten heeft in Kabul dat hij na zijn vertrek een originele brief van de adjunct senaatvoorzitter over zijn situatie kan bekomen weet u opvallend weinig over het lot van de cruciale stukken in uw verzoek. Het is daarbij eveneens zeer merkwaardig dat deze man van de dharamsal uw zak met waardevolle stukken zou terugleggen in de gastenkamer die u betrok terwijl u al maanden zo niet jarenlang vertrokken was en u niet van plan bent terug te keren.*

(...)

*Daarbij is het eveneens vreemd dat de man die u vroeg om u uw documenten door te sturen slechts enkele kopieën van uw oude paspoort en niets van uw nieuwe paspoort doorstuurde (CGVS, p.8). U oppert slechts dat hij foto's nam van de zaken die in zijn handen waren toen hij de doos opende, hetgeen uiteraard geen verklaring vormt voor het ontbreken van het nieuwe paspoort aangezien het stuk zich tussen uw spullen bevond (CGVS, p.5,8). Verder wekt ook uw verklaring dat u uw eigen paspoort in Kabul achterliet en met een vals paspoort Afghanistan ontvluchtte verbazing. Er kan immers niet begrepen worden waarom u de moeite zou doen en het risico zou lopen om met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort naar India te reizen indien u er al jarenlang in slaagde om op legale wijze over en weer te reizen. Uw verklaring dat u onopgemerkt wilde reizen uit vrees voor uw kidnappers kan niet weerhouden worden aangezien er – zoals hieronder aangetoond – geen geloof kan gehecht worden aan uw ontvoering (CGVS, p.11)."*

Verzoeker brengt dan ook geen afdoende verklaring voor het feit dat hij enkel pagina's neerlegt uit zijn oud paspoort die slechts betrekking hebben op zijn reizen in het jaar 2011. Dat hij niet alle pagina's uit zijn paspoort neerlegt en evenmin zijn recentste paspoort bijbrengt zonder hiervoor een aannemelijke en bevredigende verklaring te bieden in de zin van artikel 48/6, § 4, b) van de Vreemdelingenwet, is reeds een indicatie dat hij geen zicht wenst te geven op zijn laatste reispas en bijgevolg op zijn verblijfplaatsen. Deze bevinding tast verzoekers algemene geloofwaardigheid aan.

De foto's tonen verzoeker, alleen en met geloofsgenoten, in een rurale omgeving of in een winkel. Eén foto toont verzoeker met twee mannen in militair uniform. Uit deze foto's kan niet worden afgeleid waar of wanneer ze zijn genomen en ze kunnen dan ook geen indicatie vormen voor zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan tot voor zijn vertrek naar België, afwisselend met een verblijf in India van 2008 tot circa 2018.

Wat betreft de brief van de adjunct-senaatvoorzitter, waarin wordt gesteld dat verzoeker in Kaboel verbleef van 2008 tot 2017/2018, merkt de Raad vooreerst op dat deze in zeer gebrekkig Engels is opgesteld: *"Dear Sir/ Ma ! This is to inform you that MR Bhajan singh Ahuja was living in the Karta prawn gurdwara Kabul. he have been in Kabul from 2008 till 2017/2018, he is client of Dr. Anarkali Honaryar member of senate. He import clothes from India to Afghanistan. He lost his family, he was worried about them and he used to find."*

De Raad stelt verder vast dat deze brief niet werd opgesteld noch ondertekend door Anarkali Kaur Honaryar zelf, hoewel dit zo in het verzoekschrift wordt aangegeven, maar wel door M.A.E., *"first deputy speaker of Meshrano Jirga (the Upper House) National Assembly of Afghanistan"*.

De Raad ziet niet in waarom M.A.E., die geen enkele band met verzoeker heeft, zulke brief zou opstellen en niet mevrouw Anarkali Kaur Honaryar zelf. Het is verder niet ernstig te noemen dat een *"first deputy speaker"* van de Meshrano Jirga, het Hogerhuis van het Afghaanse parlement, een dermate onprofessioneel attest in gebrekkig Engels zou opstellen. Verder werd dit attest opgesteld op verzoekers vraag ter staving van zijn beschermingsverzoek (CGVS, p. 6). Dit blijkt onder meer uit het gegeven dat hij deze brief pas op 30 juni 2021, na het indienen van zijn beschermingsverzoek, ontving.

Aangezien dit attest inhoudelijke gebreken vertoont en gelet op het gesolliciteerd karakter ervan, geniet dit document slechts relatieve bewijswaarde.

Wat betreft de twee verklaringen van zijn dharamsal in Kabul, moet vooreerst worden vastgesteld dat ook deze zijn opgesteld op verzoekers vraag ter staving van zijn beschermingsverzoek. Daarbij is het

eveneens veelzeggend dat verzoeker zelf afstand neemt van de inhoud van één van de brieven van de dharamsal. De commissaris-generaal stelt terecht: *“Zo legde u deze brief reeds neer tijdens uw tweede verzoek en staafde deze brief volgens u uw verblijf in Afghanistan van 2004 tot 2007 (CGVS 14/4/2008, p.4,5). In uw huidig verzoek spreekt u de inhoud van de brief zelf tegen door te verklaren dat u die jaren in het Verenigd Koninkrijk heeft doorgebracht (CGVS, p.3).”* Deze pertinente vaststelling laat verzoeker volledig ongemoeid.

De enveloppen tonen enkel aan dat verzoeker post uit Afghanistan ontving.

De Belgische medische stukken bevestigen dat een van verzoekers nieren werd verwijderd. De beschreven omstandigheden waarin dit gebeurde steunen evenwel op verzoekers verklaringen waardoor ze geen objectieve informatie aandragen. Verder zeggen deze documenten niets over zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan tot voor zijn vertrek naar België, afwisselend met een verblijf in India van 2008 tot circa 2018.

Hoewel verzoeker zich aldus wel enigszins heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan tot voor zijn vertrek naar België, afwisselend met een verblijf in India van 2008 tot circa 2018, en dus de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen.

Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijken geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.5. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal echter op uitgebreide en pertinente wijze vast dat verzoeker middels zijn verklaringen geen duidelijk zicht geeft op zijn werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor zijn komst naar België.

Hij brengt vooreerst terecht in herinnering dat verzoeker doorheen zijn eerste en tweede beschermingsverzoek valse verklaringen aflegde over zijn identiteit en zijn verblijfplaatsen en geeft aan dat verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek opnieuw geen duidelijk zicht geeft op zijn verblijfplaatsen voor zijn eerste komst naar België.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn werkelijke verblijfssituatie na zijn terugkeer in 2008 naar Afghanistan eveneens tracht te verhullen daar (i) de verklaringen van verzoeker over de maanden die hij in India doorbracht niet kunnen overtuigen, (ii) verzoeker weinig aannemelijke verklaringen geeft voor het ontbreken van zijn paspoort dat hij in 2015 aanvraag, (iii) verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegt over zijn laatste reis tot België, (iv) verzoeker een gebrekkige kennis heeft van Kaboel, zijn beweerde woonplaats in Afghanistan, (v) verzoeker vage verklaringen over zijn gezin en familie aflegt, en (vi) er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker Afghanistan wederom deden ontvluchten.

Daarnaast benadrukt de commissaris-generaal dat, daargelaten de aannemelijkheid van de veronderstelling van verzoekers advocaat over zijn mogelijkheid om de Indiase nationaliteit te verwerven, verzoeker door zijn gebrek aan medewerking heeft nagelaten om een duidelijk zicht te bieden op zijn verblijven in andere landen en zijn verblijfsstatussen daar en dat er andermaal moet worden onderlijnd dat het niet aan het CGVS toekomt om op basis van onbetrouwbare en onvolledige informatie hypothesen over het verblijfsrecht dat verzoeker al dan niet in derde landen zou hebben verkregen uit te werken.

De commissaris-generaal besluit dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en hem geen beschermingsstatuut kan worden toegekend. Daardoor heeft verzoeker het de commissaris-generaal onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven, waardoor niet op een correcte wijze

een inschatting kan worden gemaakt van zijn werkelijke (familiale) situatie, zijn verblijfssituatie en regio van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.6. Waar verzoeker aangeeft dat door de twee Indiase visa en verschillende binnen- en buitengaande stempels in zijn Afghaanse paspoort uitgereikt in 2010, wordt aangetoond dat hij enkel de Afghaanse nationaliteit bezit en niet ook de Indiase, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens wordt gestipuleerd noch geïnsinueerd dat hij (ook) de Indiase nationaliteit zou hebben. Integendeel, er wordt geoordeeld dat verzoekers verklaringen over de maanden die hij in India zou hebben doorgebracht, niet kunnen overtuigen. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn eerste verhuis van Afghanistan naar India niet in de tijd kon situeren en hij evenmin overtuigende verklaringen kon afleggen over de maanden die hij sinds 2008 in India zou hebben doorgebracht: *“Zo vertelt u dat u die vijf à zes maanden telkens op hotel verbleef maar kan u in eerste instantie geen enkele van die hotels bij naam noemen (CGVS, p.5). Uiteindelijk oppert u na aandringen dat u soms in Old Delhi verbleef waar het Samir hotel gelegen was. U voegt er evenwel direct aan toe dat u niet zeker bent van de naam van het hotel (CGVS, p.5). Indien u daadwerkelijk jarenlang op hotel in India woonde kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u minstens enkele van deze hotels bij naam kent. Ook over uw financiële middelen die u in staat stelden om maandenlang op hotel te verblijven kan u niet overtuigen. U vertelt dat u in India geen bronnen van inkomsten had en louter teerde op de opbrengsten van uw zaken in Afghanistan. Met uw zaken in Afghanistan maakte u soms winst en soms verlies en als u winst maakte schat u ze maandelijks tussen de 30.000 en 60.000 Afghani (CGVS, p.4,7,8). De wisselkoersen tussen de Afghani en de Euro fluctueerden de afgelopen jaren voor uw vertrek tussen ongeveer 60 tot 80 Afghani voor 1 euro, wat uw maandelijkse winst laat schommelen tussen de 375 en de 1000 euro per maand. Ondanks de hogere koopkracht in India kan er niet aangenomen worden dat u vijf à zes maanden op hotel in Delhi kon verblijven louter steunend op de opbrengst van uw handel in Afghanistan. Uit de kopieën van het paspoort dat u aanbrengt valt deze levenswijze evenmin af te leiden. Van dit paspoort, uitgegeven op 21 december 2010 en geldig tot 20 december 2015, legt u slechts pagina's met in- en uitstempels uit het jaar 2011 neer. Deze stempels tonen meerdere en veel korte verblijven in India en Afghanistan dan de regelmaat die u weergeeft.”*

Samengenomen met verzoekers tekortschietende kennis in zijn eerste verzoek over het leven onder het talibanregime in Afghanistan, zijn weinig aannemelijke verklaringen over het ontbreken van zijn origineel paspoort uitgegeven in 2010 en het paspoort dat hij in 2015 aanvraag, zijn povere kennis van zijn woonplaats in Afghanistan, met name Kaboel, zijn vage verklaringen over zijn gezin en familie, en de ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, komt de commissaris-generaal terecht tot de conclusie dat verzoeker middels zijn verklaringen geen duidelijk zicht geeft over zijn werkelijke verblijfsplaatsen en levensomstandigheden in Afghanistan of elders, zoals India.

Verzoekers gehele betoog dat hij niet de Indiase nationaliteit heeft en de Belgische asielinstanties de Indiase autoriteiten hadden kunnen contacteren over een eventuele toekenning van de Indiase nationaliteit, is dan ook niet ter zake en bevat geen concrete elementen of dwingende argumenten die hier anders over doen denken.

De Raad herinnert eraan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

Het komt, in het licht van het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen van verzoeker betreffende *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”*, niet aan de verwerende partij en de Raad toe om te speculeren over waar verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België heeft verbleven of om aan te tonen dat hij in een ander land de nationaliteit zou hebben verkregen. In het licht van de omstandige en pertinente motieven in de bestreden beslissing, is de kritiek van verzoeker dat de Belgische asielinstanties hebben nagelaten onderzoek te voeren naar een eventuele Indiase nationaliteit, niet dienstig.

Er is in casu geen sprake van een 'impliciet oordeel' van de verwerende partij dat verzoeker in India heeft verbleven, laat staan dat hij de Indiase nationaliteit zou hebben. Verzoeker leidt uit de bestreden beslissing verkeerdelijk de conclusie af dat India voor hem conform artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet als een veilig land wordt beschouwd. Nergens wordt dit zo gestipuleerd. Verzoekers betoog hierover is dan ook niet dienstig.

5.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet worden aangevuld en geruggesteund door samenhangende, aannemelijke en geloofwaardige verklaringen, zoals vereist in artikel 48/6, § 4, c) en e) van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor zijn vertrek naar België.

Bijgevolg moet worden besloten dat aan verzoekers vluchtmotieven, die onlosmakelijk zijn verbonden met zijn beweerd verblijf in Afghanistan tot aan zijn vertrek naar België, geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Singh tegen België van 2 oktober 2012 van het EHRM, merkt de Raad op dat dit arrest erop wijst dat de nationale asielinstanties de plicht hebben de door de verzoeker bijgebrachte documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico om te worden blootgesteld aan een bij artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Dit is in casu gebeurd, gelet op de hoger gedane overwegingen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij niet begrijpt welke obstakels er bestaan om het attest van mevrouw Anarkali Kaur Honaryar te laten authenticiseren door die persoon zelf, herhaalt de Raad dat dit attest niet werd opgesteld noch ondertekend door mevrouw Anarkali Kaur Honaryar zelf, maar wel door M.A.E., "*first deputy speaker of Meshrano Jirga (the Upper House) National Assembly of Afghanistan*" die geen enkele band met verzoeker heeft, minstens wordt zulke band niet aangetoond. De Raad ziet dan ook niet in waarom het CGVS contact zou moeten opnemen met mevrouw Anarkali Kaur Honaryar om een attest te laten authenticiseren dat niet door haarzelf werd opgesteld noch ondertekend.

De Raad herhaalt dat het de commissaris-generaal noch de Raad toekomt om te speculeren over verzoekers verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan of om aan te tonen dat hij in een ander land de nationaliteit of een verblijfsrecht zou hebben verkregen. De commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat zijn verklaringen over zijn persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Het is daarentegen verzoekers taak om zijn beschermingsverzoek te staven aan de hand van geloofwaardige verklaringen en/of documenten over de "*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*", hetgeen hij nalaat te doen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.8. Waar verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor zijn vertrek naar België, moet worden besloten dat aan zijn vluchtmotieven, die onlosmakelijk zijn verbonden met zijn beweerd verblijf in Afghanistan tot aan zijn vertrek naar België, geen geloof kan worden gehecht.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op het aangevoerde vluchtrelaas en vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker deze motieven niet aannemelijk maakt en geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan tot aan zijn vertrek naar België waar hij zijn vluchtrelaas situeert.

5.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat, gelet op artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal mag verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit(en), identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”* voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de landen en plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren *“recent en rechtstreeks”* uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van het risico op ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio, waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker middels zijn verklaringen en documenten niet aannemelijk maakt dat hij in Afghanistan zou hebben verbleven tot voor zijn vertrek naar België, afwisselend met een verblijf in India van 2008 tot circa 2018. Gelet op dit feit, wordt een nood aan bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over zijn reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

5.10. Wat betreft de artikelen 3 en 20 van het Handvest, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen niet dienstig zijn.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat internationale bescherming wordt geweigerd op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat dan ook na te duiden op welke wijze dit artikel zou kunnen zijn geschonden zodat ook deze schending niet dienstig wordt aangevoerd. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat verzoeker uit de bestreden beslissing verkeerdelijk afleidt dat India voor hem conform artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet als een veilig land wordt beschouwd. Nergens wordt dit zo gestipuleerd. Verzoekers betoog hierover is dan ook niet dienstig.

5.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De Raad verwerpt het verzoek tot stellen van de voorgestelde prejudiciële vraag daar, zoals reeds hoger gesteld, nergens wordt gestipuleerd noch geïnsinueerd dat verzoeker (ook) de Indiase nationaliteit zou hebben.

Bovendien, krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen

waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtspreekende rechterlijke instantie en is hij niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 15 maart 2017, *Aquino*, nr. C-3/16, r.o. 35-36).

5.12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt evenwel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de aandacht van de staatssecretaris uitdrukkelijk vestigt op het feit dat verzoeker niet naar Afghanistan mag worden teruggeleid.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES